Ч. 210 Второк 21 вересня (3 жовтня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Кабінет ґрафа Кляріґого. — Німці супротив нового кабінету. — Опозиция Чехів. — Скликане парляменту. — Анґлія і Трансваль).

Остаточне утворене нового урядничого кабінету, під проводом бар. Кляріґого-Альдрінґен, що наміряє обняти також теку рільництва, стрічае ще перепони, головно з причини, що доси не удало ся найти відповідних кандидатів на мінїстрів скарбу і судівництва. Згадуваний президент сенату, др. Бем-Баверк, не хоче приймити теки мінїстра скарбу. На мінїстра судівництва має прийти президент апеляциї з Триесту Кіндінґер. Супротив того здогадують ся, що відручні письма Цїсаря що-до принятя димісиї кабінету ґр. Туна і іменованя мінїстерства Кляріґого, появлять ся у Wiener Zeitung аж завтра, т. є. ві второк рано. В справі іменованя мінїстра для Галичини, то доси ще нічого не порішено, з огляду на опозицию в колї польскім.

Як послідні вісти доносять, справа утвореня кабінету Кляріґого посунула ся вчера наперед о стілько, що прибувший до Відня з Триесту президент апеляциї др. Кіндінґер згодив ся обняти теку мінїстра судівництва. Справа іменованя мінїстра скарбу ще не рішена, бо перший президент сенату — як вже сказано — не хоче обняти сеї теки тому, що належав вже до мінїстерства, котре Нїмці поборювали. Супротив того навязав ґр. Кляріґі переговори з шефом секциї Кольбенштайнером і другим президентом сенату ґр. Пане.

Орґан Вольфа Ostdeutsche Rundschau пише: Мусимо числити ся з фактом обнятя правительства урядничим кабінетом. Ми вже раз згадували, що таке правительство не зазнає з нашої сторони рішучої відправи. Кабінет Кляріґого має передусім знести розпорядженя язикові — так бодай впевнюють. Супротив того єсть можливість скликаня парляменту, бо бо безпосередна причина до обструкциї тим самим усунена. Однако перед вибором до делеґаций мусить бути ситуация вияснена, іменно мусимо одержати запоруку, що не верне давний стан річий, бо такий урядничий кабінет, що мав би по якімсь часї зробити місце правительству в роді ґр. Баденїого або ґр. Туна, стрітило би у нас такий самий опір, як два згадані кабінети. Недовірє до правительства, навіть до того, котре має тепер утворити ся, може бути усунене лише ділами. До таких діл належить предложене парляментови язикового закона, котрий відповідав би бажаням Нїмців.

На засїданю ради повітової в Виноградах жалїв пос. др. Герольд, що по довголїтній борбі одержана язикова рівноправність має бути тепер задля верховодства Нїмців знищена. Ческий язик має, після обовязуючих краєвих законів, права урядового язика в цїлім королївстві. Нарід ческий буде як один муж боротись до послїдного в обороні прав, принадлежних ческому язикови. Дуже важна задача в тій борбі, що буде без сумнїву тяжка, припаде автономічним урядам.

Парлямент має бути скликаний на 12 с. м. Попередить єго безпосередно знесене язикових розпоряджень. Як вже звістно, перед тим буде оголошене замкнене сесиї. Комісия, котрій буде придїлена справа язикова, має оголосити ся перманентною, аби могла нараджувати ся також в часї, коли парляменту не буде. Надїють ся, що в початках парлямент буде радити спокійно, без ніяких перепон, та що обявить ся в нїм стремлене до утвореня нової більшости, по мисли вказівок даних Цїсарем.

Трансвальский парлямент ухвалив надати по війнї повні горожаньскі права тим чужинцям, що стануть по сторонї Бурів. Віддїли охотників відходять один по другім на границю. Нинї має бути оголошене воєнне право. Почтова комунікация з заграницею перервана. — З Капштадту доносять, що мимо грізних вістий, які надходять з Преториї, не гадають там щоби Бури дали самі почин до війни з Анґлією, бо президент Крюґер добре розуміє, що Бури, коли би відважили ся на перший стріл, утратили би ту симпатию, якою доси тїшать ся. З столицї анґлїйскої кольонії Наталь доносять, що коло Сандспруїт зібраних єсть 4000 Бурів. До Босгоф коло Кімберлей та до північно-західної границї Наталю ідуть Бури великими товпами. Ірляндский корпус в перших днях сего тиждня відійде на границю, аби помагати Бурам.

Новинки.

Львів дня 2-го жовтня 1899

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував старшого комісаря скарбового Юл. Паславского, секретаря скарбового Романа Витошиньского, старших комісарів скарбових Василя Тиховского, Авґ. Пивиньского, Макс. Наймана, Ант. Солгисика, Юл. Драка, секретарів скарбових Мих. Осаду і радника Ів. Скварчиньского радниками скарбовими для округа галицкої краєвої дирекциї скарбової; комісарів скарбових Ерн. Лянґа і Мих. Рудницкого секретарями скарбовими, а комісарів Якова Вон-

3)

Жарт дневникаря.

(З голяндского — Івана ван Мавріка.)

(Конець).

Вистава тїшила ся дальше поводженем, найріжнїйші будинки ледве могли помістити натовп гостий. Спека давала ся в знаки ще більше супротив тої глоти і всї пріючи кликали одноголосно до неба о холод.

Небо вислухало просьб і зіслало дощик, але по однім дощи прийшов гнеть другий, третий; цїлий ряд злив, Амстердам перемінив ся в великаньский мочар. Гості почали утїкати, бо вкінци почала прокидувати ся пропасниця.

На пропасницю умерла і пані Альберсова. Пригоди з комірниками так єї ослабили, що не могла оперти ся сильній недузї. Бльоммерс, все щиро прихильний, написав в своїй часописи „зворушуючу посмертну згадку".

На тім кінчила ся статя Бльоммерса. Написавши єї, дневникар закликав хлопця з друкарнї, що ждав на долинї на послїдні уступи.

— Так — сказав вдоволений до себе — то добре. Коби лиш та статя зробила на неї таке вражінє, як перша.

* * *

Кілька днів пізнїйше сидїв Бльоммерс при снїданю, коли долетїв до него відголос пукання до дверий.

— Прошу.

Увійшла пані Альберсова.

— Добрий день вам, пане Бльоммерс, як вам спало ся?

— Добре, дякую. Чим можу служити?

Пані Альберсова, усьміхаючись, дивить ся на свого комірника, покашлює злегка і каже, добуваючи зпід запаски числа часописи, в котрих був фейлетон.

— Справдї, як ви то страшно описали.

— Що такого, пані Альберсова?

— А будучу виставу. Бог дасть, не буде она така страшна; мене і сестру аж мороз переходив.

— О, о!

— Так, пане Бльоммерс. Я справдї налякала ся, коли вичитала своє імя в ґазетї. То ви не дуже добре зробили. Але по зрілій розвазї....

— Ну?

— Я постановила попросити вас, аби ви у мене лишили ся. Моя сестра також гадає, що взагалї лїпша річ певна, як непевна. Ви спокійний, порядний чоловік, отже....

— Добре, лишу ся. Але як не маєте нїчого против того, то заключимо малу умову. Лише для певности, пані Альберсова.

— Як, хочете! Я й раднїйша, але будьте ласкаві, не містити вже мого і Марисиного імени в часописи, аби відтак люди не оглядали ся на нас на улици.

— О, о те не бійте ся. Імени: Альберсова, Марися, Анна і Бльоммерс суть лиш у нашім числї, в инших суть инші назвища.

До нинї пані Альберсова не може відгадати, в який спосіб то стало ся, і длятого говорить з пошаною, кілька разів спитає єї хто о пана Бльоммерса:

— То дивний нарід ті дневникарі, роблять собі жарти, о яких чоловік і не подумав би, хоч би не знати як ломив собі голову. Так, так, перед ними треба бути осторожним.

халу, Вол. Красуцкого, Марияна Деймана, Ів. Матковского, Йос. Навроцкого, Фел. Шеліґевича, Йос. Печонку, дра Якова Гоміча, Ів. Тшаску, Ігн. Янасиньского, Ґустава-Нехая Фельзайса, Мих. Тепфера і Каз. Яросевича старшими комісарями скарбовими, комісаря скарбового Йос. Мадеєвского секретарем скарбовим, комісарів Франца Радзіковского, Мик. Чернявского, Вікт. Шейбаля і Едв. Патрину старшими комісарями скарбовими для округа краєвої дирекциї скарбової львівскої.

— **Перенесеня.** П. Намістник призначив провізоричного секретаря Намістництва Альб. Рожаньского до служби при старостві в Кракові і переніс концепістів намістництва: Вінк. Вічковского з Перемишля до Стрижова, Йос. Іногорского-Ленкевича з Ланцута до Живця, а практикантів концептових Намістництва Івана Давидшу з Золочева до Старого-міста, Генрика Болоз-Антоневича з Велички до Подґуржа, Ем. Карачевского зі Львова до Золочева і Ал. ґр. Скарбка зі Львова до Перемишля.

— **Великий процес** в справі надужить в галицкій касі ощадности розпочинає ся нині. Прокуратория державна обжаловує: 1) Франца Зіму, родом з Люшовиць в Познанщині, директора галицкої щадниці, котрий, як звістно, пішов вже на суд божий; — 2) Евгенія Вендриховского, родом зі Львова, літ 59, жонатого, бувшого бухгальтера в касі ощадности, за то, що в порозуміню з Зімою фальшував книги, біляни і рахунки каси, та вимантив від Зіми 35.000 зр. в цінних паперах; — 3) Станїслава Щепановского, родом з Косцян в Познаньщині, літ 52, жонатого, інжиніра, за то, що порадою і намовою спонукав Зіму до фальшованя книг і рахунків; — 4) Франца Карпіньского, родом зі Львова, літ 34, предприємця мулярского, жонатого, за то, що спонукував Зіму до мантійского і розтратного кредиту, що визискував примусове положене кількох осіб і вимавляв собі користи, та що від Томи Паткевича вимантив 400 зр.; — 5) Марию Стефанію Фурман, літ 34, родом з Яхторова, стану вільного, властительку реальности, за то, що переслухувана в справі Зіми зложила умисно фальшиве сьвідоцтво, чим допустила ся злочину обманьства. На сьвідків покликано 60 осіб.

— **Не буде вже „Старого міста“**; оно буде вже називати ся „Старим Самбором“. Ц. к. Міністерство справ внутрішних в порозуміню з ц. к. Міністерством справедливости і ц. к. Міністерством скарбу призволило на просьбу громади Старого міста рескриптом з 15 цьвітня 1899 ч. 16.424, щоби се місто, почавши від 1 січня 1900 називало ся „Старий Самбір“.

— **Читальні „Просьвіти“.** В місяци серпни сего року подано до Намістництва донесеня о заснованю нових читалень „Просьвіти“ в отсих шїстьох громадах: 1) в Новици (читальні жіночої) в повіті калуским, 2) в Косові старім і 3) у Вербівци повіта косівского, 4) у Вербіжи повіта рудецкого, 5) в Колодіївці повіта скалатского, і 6) в Орелци повіта снятиньского. — Всїх читалень „Просьвіти“ заложених або закладаних і до Намістництва зголошених до кінця серпня сего року було 798.

— **Велика катастрофа** навістила місто Йокогаму в Японії. Після вістий, які аж тепер наспіли, вигоріла ще в серпни в ночи з 12 на 13 ціла та часть міста, в котрій мешкають Японці; згоріло 3027 домів. Йокогама ділить ся на три части: на всході над заливом лежить европейска часть, до неї прилипає на заході та часть міста, де стоять публичні японьскі будинки, а аж поза тими тягне ся правдиве японьске місто з многими тисячами малих домів, сьвятинь, шкіл та театрів. Найкрасша улиця міста Ізецакічо, знана дуже добре кождому Европейцеви, котрий був коли в Йокогамі, щезла майже зовсім; на тім місци, де тут стояло пять великих театрів, а коло них множество всїляких льокалів до забави, майже й слїду з того всего не лишило ся. Крім звичайних приватних домів згоріли ще дві сьвятинї, один банк, майже всї театри і кілька шкіл. Шкоду обчисляють на яких 7 до 8 міліонів зр. Підчас сеї катастрофи погибло і богато людий. Зпід згарищ добуто 25 трупів.

— **Пропала без вісти.** Echo przemyskie доносить, що служниця Мария Добковска, котра служила у Мортка Зака на Липовици, щезла ще в липни в невислїдженний спосіб. Мортко Зак доперва сими днями приніс полишені річи до її матери, повідомляючи, що дочка її, вийшовши одного дня, більше не вернула. Против него заряджено слїдство, бо він був обовязаний зараз, а не аж по двох місяцях, повідомити поліцию або матір. З уваги, що пропавша дївчина була досить гарна, то річ можлива, що її вивезено яко живий товар, або може і замордовано.

Рівнодушність голяндского селянина. Грозяча війна Трансвалю з Анґлією нагадала характер голяндского селянина — а треба знати, що Бури або білі жителї Трансвалю, то голяндскі селяни, хлопи. Лиш не треба собі гадати, що то такі хлопи, як наші; они майже всї хлїбороби, і не встидають ся того, бо люблять свій стан і цїнять его високо; они всї люди образовані, котрі уміють бодай читати і писати, а на господарці розуміють ся дуже добре; але они би за нїщо в сьвітї не були чужими слугами, люблять свій рідний край, і готові боронити его від Анґлійців до послїдної каплї крови. Отже той характер голяндского селянина взагалі нагадав слїдуючу многозначну анекдоту про могучого свого часу француского цїсаря, Наполеона I, котрий тряс цїлим сьвітом, і голяндского селянина: В подорожи по Голяндиї приїхав Наполеон I до якогось положеного в поли хутора, та постановив зайти до хати. З цїсарем було всего лиш двох его адютантів. Увійшовши до хати, побачили они селянина, що в шапці на голові сидїв на стільци і щось робив. Один з адютантів видячи, що селянин анї не рушив ся, підійшов до него і сказав, що то сам цїсар прийшов до него. А селянин ему на то: А щож то мене обходить? — Тогди приступив до него сам Наполеон, і сказав: „Добрий день, дїду!“ Селянин здоймив поволи шапку, але все-таки не рушив ся з місця, і відповів: „Добре здорове!“ — То я, цїсар — сказав Наполеон. — Ви? — спитав селянин рівнодушно. — Так, так, то я, цїсар. — Дуже менї приятно — відповів селянин. — Цїсар, видко, заінтересував ся тим дїдусем, і відозвав ся до него по хвили: Я Вас зроблю щасливим. — Менї не потреба нїчого, досить з мене того, що маю. — А маєте дїти, доньки? — Маю, доньки. — Кілько? — Дві. — То я їх вивіную. — То вже моє дїло — відповів селянин коротко. Та-

1)

МІЛЇОНЕР.

(З анґлійского. — Брет Гарта)

Прольоґ.

Нї, не милив ся сим разом! Найшов его вкінци. Лежало перед ним від кількох хвиль в виді бурого кварцу змішаного з якимсь жовтим порошком, досить кригке, аби дати ся нанизати на вістре джаґана, котрим поров землю; досить тяжке, аби опасти, коли хотів его піднести джаґаном до гори.

Памятав то дуже добре, опинившись подальше від місця відкритя з бючим серцем, приспішеним віддихом. Ішов поволи, без цїли, задержуючись що хвилї і приглядаючи ся давному, а немов чужому для себе краєвидови. Числив, що его причуте, старі якісь навички вспіють осьвіжити, піддержати, але саме коли побачив сусїда, що недалеко копав діл, завагував ся і завернув назад. Перед хвилею хотів до него бігти і кричати: „Ради Бога, я найшов его“, а може просто: „найшов, до сто чортів“, але хвиля та перейшла і тепер, противно, видавав ся безсильним, не спосібний добути голосу з грудий, вимовити хоч би одно слово. Нї — поволи, тихо не умів би оповісти сусїдови, що ему лучило ся. По части ведений дивною надією, що коли другий раз пересьвідчить ся о відкритю то успокоїть ся, повернув до полишеного перед хвилею закопу.

Так, то було золото. Не нанесене случайно, але та довго глядана жила. Відкрив її, мав, держав її в руцї! Мав її, мав без сумнїву! Чомуж не радість, але противно якийсь неспокій обгортав его. Уґинав ся під тягаром великої відвічальности.

То було богатство, особлино для чоловіка в такім положеню як він! Може яких кілька тисяч соток долярів.... Хто знає. Жила старого Мартина чей не була більша. Але кілько то прийде ся вложити в неї працї, заходу! З неспокоєм вдивлював ся в золотодайну яму. З місця, на котрім стояв, міг видїти свого сусїда, котрий застановив роботу і опертий о дерево курив люльку. Як-же завидував ему того спокою! Забажав знов побігти до него, ошоломити бідолаху своїм відкритєм. Але й та охота вскорі відійшла его, водив довкола байдужним оком і стояв на місци в глубокій задумі.

Так, коли справа виясниться ся, спровадить жінку і дїти. Там напротив, на горбку, вибудує хороший дім і поселить ся в нїм з родиною; хиба що жінка з огляду на дїти буде воліла осїсти в Сан-Франціско. Обдумуючи так плян на будучність, чув як переймає его якийсь страх, сьвідомість наглої і цїлковитої утрати тої независимости, якою доси тїшив ся. Так, тепер буде мусїв навязати давно зірвані родинні зносини; атже прийдесь ему погадати о сестрі Іванні, зробити щось для брата Віліяма; жінка мала також убогих свояків. Певне, що ми скривдилиб его, колиб погадали, що на ті справи дивив ся з иншого становища як з благородного, але на всякий спосіб ті справи непокоїли его.

Тимчасом сусїд докурив люльки, висипав з неї попіл і звернув ся до него. Висунув ся і він на стрічу сусїда, непевним хиткими кроком.

— Що там Слїн? — спитав приязно сусїд.

— А щож Мастерс! — відповів тихо запитаний.

Перехожий, що зачув би ту виміну слів, судячи по тім як говорили ся, гадав би о цїлком чим иншім ніж дїйстно було у тих обох людий.

— Що тобі до лиха! — питав Мастерс, котрому впала в очи его блїдість — чи ти слабий?

Вже мав ему Слїн всьо оповісти, але вдержав ся. Питане сусїда пересьвідчило его, як мусїв бути змішаний. Бояв ся показати сьмішним і слабим. Пізнїйше всьо ему скаже.... впрочім по що Мастрес має знати, коли він найшов скарб? По що має засипувати его тисячними питанями?

— Справдї крутить ся менї голова — сказав підводячи руку до чола — зачерпу трохи воздуха.

Мастерс оглянув его уважно.

— Слухай, старий — сказав — то зле скінчить ся, запрацюєш ся на смерть в тій проклятій ямі. Той закоп боком тобі вилізе. Чорт тебе заслїпив!

Тут насувала ся добра нагода оповісти сусїдови, хоч би лиш на те, аби показати ему що помиляє ся. Однако не звірив ся; не хотів вдавати ся в поясненя і усьміхаючись вертав назад.

— Слухай — кричав за ним Мастерс — ликни хоч горівки. Ходи випий зі мною. Ну, що ти такий немов би упав з неба! Досить маю того болота, сьмітя і як раз перед чверть годиною порішив я покинути ту прокляту пусту нору. Нехай її чорти возьмуть! Атже сам знаєш, що як що раз скажу, то зроблю то і не відкладаю. Дїло іде у мене за словом.

Правду казав. Нераз завидував ему Слїн бистроти і рішучости постанов. Тепер дивив ся на сусїда з деяким спокоєм. Отже іде звідси! Ще лїпше. Не потребував ему нїчого говорити і поясьнювати...

Згадав щось о тім, що як раз і він іде проч аби полагодити деякі справи. Бояв ся, аби Мастерс не заглянув случайно до его закопу.

— Менї здаєть ся — говорив Мастерс холодно — що хочеш вислати той лист. Почта відходить аж завтра, маєш досить часу докінчити, запечатати і заадресувати.

Коли Слїн зловив погляд бесїдника, побачив, що справдї має в руцї недописану оловцем картку. Де і коли ei написав, не знав. Пригадав собі лиш, що першою его гадкою було донести жінцї о всїм, що стало ся. Однако не памятав, коли писав. З розсіяною усьмішкою, але скоро сховав картку за пазуху.

відповідь, видко, не сподобала ся Наполеонови, бо він здивований обернув ся і зараз вийшов з хати.

— **Дитина на гачку у воздусі**. Страшна і незвичайна пригода стала ся перед кількома днями в Карльсбаді. В однім домі на другім поверсі мешкають там супруги Антін і Франціска Кібіш в одній комнатці, котрої вікно виходить на подвіре. Отже перед кількома днями бавив ся їх пятилїтний синок Кароль коло отвертого вікна а мати порала ся в хаті. Коли мати оглянула ся за дитиною, побачила як-раз, що хлопець вилїз на вікно, а заким она ще могла прискочити до вікна, дитина вже вилетіла на долину. Мати з крикои розпуки пустилась долї сходами гадаючи, що на подвірю буде збирати лиш кости з дитини; коли же збігла і подивила ся дитини не було на земли. На смерть перелякана мати подивила ся тогди в гору до вікна і побачила що еї дитина висить там під вікном на гаку долї головкою. Хлопчина падаючи з вікна на землю зачепив ся штаняткамн на гачок від вікна і так повис у воздусї. На вид той мати зімлїла на подвірю. На щасте друга жінка, що мешкала в подвірю, Елеонора, зачула якийсь крик і здогадуючись, що мусїло щось стати ся, вибігла на подвіре, а коли добре розглянула ся і побачила висячого хлопця, вибігла зараз на гору та вхопивши дитину за ніжку, витягнула еї назад до комнати. Хлопець був вже майже неживий бо висів так яких 10 мінут, але мимо того, по якімсь часї удало ся привести его до житя. За той час і мати дитини прийшла до памяти і так все скінчило ся лиш на страху.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 жовтня. Цісар відложив свій виїзд на лови до 4 с. м.

Мадрид 2 жовтня. Новий іспаньский кабінет вже утворив ся. Лишились в нїм всї давні міністри з виїмком міністра війни ґен. Полявієя, на котрого місце вступив ґенерал Аскарраґо.

Білгород 2 жовтня. Архієрий Милош Барякторович засуджений за державну зраду на 15 лїт вязниці. — Нині буде отворена скупштина.

Париж 2 жовтня. Часописи довідують ся, що правительство постановило скликати палату послів на 7 падолиста.

Надіслане.

Мастерс дивив ся на него глумливо і з милосердием.

— Ну, — сказав — не помили ся і не возьми гнилого пия дерева за скринку на листи! — Отже пращай! Що? Не хочеш випити? Добре! Гадай о своїм здоровлю. Зле з тобою, старий!

Кажучи то відвернув ся і відійшов.

Слін бачив, як зійшов до закопу, що его мав остаточно покинути. Виніс кілька знарядів, закинув шаль на рамена, підоймив капелюх і розглядаючи ся довкола, пращав певне ті місця — відійшов.

Отже лишив ся сам з своею тайною і скарбом. Одинокий чоловік, що знав положене его закопу відходив звідси на все. Доля зблизила їх хвилево і імовірно той случайний сусід забуде і его і ту місцевість. Отже і він міг тепер відійти від свого скарбу на який день, два, доки не обдумае чогось, не найде кого, кому би повірив тайну. Самітне житє, яке вів замкнений в собі, позбавило его приятелів; мав ледве кількох знакомих, а тверда і прикра робота при глядaню золота, займала его доси так дуже, що ніколи не погадав як використати найдений скарб.

А тепер, саме в хвили, коли ему всї сили ума і души були найпотрібнїйші, колотилось ему в голові.

То нічого, то перейде. Потребував випочати, прийти до себе. При дорозї, там під деревом лежала купа каміня, знав то місце, памятав, нераз пересиджував там дожидаючи приїзду почти, там він і тепер сяде і випічне.

Уйшов кілька кроків, але завернув. Війшов глубше в ліс глядаючи дупла в дереві. Спорохнавілий пень, так, так як раз говорив Мастерс, то були его власні слова. Атже дуже добре то памятав, було ему то на щось потрібне, мав там щось зробити... але що? Ага! Добре, коли его сили опустили, не міг довше устояти на ногах, ледве доволїк ся до купи каміня і упав на нїм як мертвий.

Тепер, дивна річ, неспокій переслїдуючий его від часу відкритя уступив чувству блаженного спокою. Не лякали его, не мучили відкриті скарби. Противно усьміхались ему тисячию радостий і блаженьств. Жінка, діти, свояки, приятелї, а навіть послїдний случайний сусід, котрого надії завели і котрий з тих сторін на все пішов — всї мали бути участниками его богатства. Привиджувались ему самі щедрости і добродїйства. І щож дивного, що не міг відразу обняти гадкою цїлого значіня скарбу і власти, яку він дае, що тревожив ся і вагував ся? Тепер в кількох хвилях надії коштував всїх розкошний, на які ніколи не мав надії.

Сонце заходило за рожевим облаком, подібним до его мрій, а він заедно сидїв непорушний. Смеркало ся. Ніч кинула на ліс глубоку тїнь і на небі заяснїли звізди, так рівнодушні на то, що в долинї діяло ся, як і він був рівнодушний на рої дрібних комах в мураві. Не зворушував его шелест крил і ніч, полиски дрібних зіниць серед листя. Сидїв неподвижно; певне надумував ся...

А коли на другий день, при яркім сході сонця надїхав почтовий віз, здержав візник сильним стягненем поводів коні на місци, кондуктор віскочив з кізла, підбіг до чогось, що виглядало на камени, як стара забута одіж.

— Ні, не пяний — відповів кондуктор на питане подорожних. — Не знаю, що ему єсть. Очи отверті, але мовчить і здаеть ся цілком безсильний. Погляньте на него докторе.

З глубини воза вихилив ся грубий, цілком на лікаря не виглядаючий чоловік, наблизив ся до каміня.

— Що, умер? — спитав котрийсь з подорожних.

Доктор приглядав ся незнакомому.

— Ні, не удалось ему — сказав остро, але не без співчутя — напад паралїжа. Голову дам, що до смерти буде цїлий і не рушить ся.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольного, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава

посп.	особ.	Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави руської
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольного, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля

посп.	особ.	Ніч
	12·10	З Скольного, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано

Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).